

זמני שבת קודש

רבו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות
21:05	20:20	19:21
21:09	20:23	19:18
21:06	20:21	19:21

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כח השאיבה של העיניים

לעיניים שלנו יש כח שאיבה אדיר ולכן צריך לשמור עליהם מכל משמר

כח התפילה

העולם כולו חווה טלטלה, קושי שכמותו לא היה עשרות בשנים. אין איש שיודע מה יהיה מחר, עם הבראות והפרנסה, עם חינוך הילדים ועם שגרת החיים. אז למה? לשם מה הקדוש ברוך הוא מביא עלינו כאלה קשיים? מדוע הוא מעמיד אותנו בהתמודדות הזו? על שום מה שלח נגיף קטנטן לשבש לנו סדרי עולם?!

הנה, הנה התשובה: כי הוא מצפה שנרים אליו עיניים. שנתפלל אליו. שנבין שכל החיים אליהם הורגלנו, הבראות המבוססת, מוסדות החינוך הפעילים, המשכורת שנכנסת, שגרת החיים היציבה – כל זה לא קיים עוד, היה ואינו. ועתה, מתוך המתח והדאגה, מתוך חוסר הוודאות והרעדה העולמית – נשוב ונישא אליו עיניים, נתחבר אליו מחדש ונדבר אתו על הקשיים שלנו!

כן, כי בימים כתיקונם, עלול האדם לחשוב שבסך הכל חייו בשליטה. 'בגדול' הכל בסדר. סדר יומי יציב, בריאותו תקינה, חינוך ילדיו פועל כנדרש, פרנסתו יציבה. זה יוצר קושי להרים עיניים ולהתפלל לה', כי התחושה היא שהכל מובן מאליה, פועל בכל מקרה, עובד ממילא, לכן בורא עולם מעניק לנו מתנה – וירוס שיהפוך את העולם, כדי לצבט אותנו ולהעיר את לבבנו, למען נישא אליו את עינינו ונבקש ממנו את כל מה שחשבנו שהוא שלנו!

והמציאות מוכיחה: אם בעבר היו מי שהתקשו להתפלל, הרגישו שהכל די בסדר ולא חסר דבר, הרי שבחודשים האחרונים, עם העולם המתהפך, נהפכו גם הקרביים של כולנו, וכולנו אחוזי דאגה ומתח. בורא עולם עושה זאת כדי לפקוח לנו את העיניים, כדי שנבין שאנחנו ברגעי הזדמנות, להתחבר אליו מחדש, לשאת אליו עיניים ולבקש ממנו את כל מה שחשוב לנו! (הרב אשר קובלסקי)

שלו הפנים שלהם לא היו אדומות כ"כ... הסתכלתי עליו. שאל אותו הרב אולי זוכר אתה את שמו, הוא ניסה להתאמץ ולהזכר אמר לו משהו כמו מלך... אמר לו, אולי רבי אלימלך מליזענסק, אמר לו כן כן. אז נרגע הרב ואמר: **ידוע כי כל מי שראה את רבי אלימלך מליזענסק צ"ל פעם אחת לא יכול היה למות בלא תשובה** - רבי אלימלך יש עליו סיפורים נוראים היה אש יוקדת, מנורה הטהורה, קידש את כל אבריו וש"ס"ה גידיו, וכל מי שהיה אצלו וראה אותו קיבל הארה נפלאה בנשמתו. העין שואבת את מה שהיא רואה - הבין הרב, לכן אותו אדם מאריך ימים, כי הקב"ה מצפה לתשובתו. שאל אותו הרב, רוצה אתה גן עדן? אמר לו הרב צוחק עלי איפה אני איפה גן עדן? אמר לו: אמור "יודיו", ובגמר הוידיו הרב יצא החוצה מיד כי הרב היה כהן וכשגמר הוידיו נפל אותו אדם ומת. והכל מלראות את רבי אלימלך פעם אחת! כמה גדולה מעלת ראיית פני צדיק, מה זה כח העיניים!

ולכן אומר האריז"ל שלא להסתכל בפני חיה טמאה, גוי, ורשע. כי בעיניים שואב טומאה שלו. פנים של חיה טמאה פוגם בנשמה של האדם היו כאן בישיבה עשרות עובדים גויים בישיבה אף פעם לא הסתכלתי בהם. ועכשיו נבין מי שלא שומר על העיניים, הרי איתא בזה"ק: דלית מסאבו תקיף בעלמא בר מסאבו דנדה עכ"ל, וא"כ אם מסתכל באשה פנויה וכולם נדות הוא הרי מושך טומאה נוראה ואיומה לכל האברים והגידים שלו! בבא מאיר זצוק"ל בנו של הבבא סאלי זצוק"ל היה קודש קדשים, והיה בעל רוח הקודש גמור. הרב וואזנר זיע"א היה קורא לו תנא קטן! כשהיו באים ראשי ישיבות לבבא מאיר ושואלים אותו איך אפשר להחדיר יראת שמים לתלמידים, והיה אומר להם תחנכו אותם לשמירת העיניים, אם יש שמירת עיניים יש יראת שמים! אם אין שמירת עיניים אין יראת שמים. יראת שמים לא נמדדת לא בזקן ולא בחליפה אלא איך אתה מקפיד קלה כחמורה, איך אתה נזהר מעבירות. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כתוב בספרים הקדושים שלעיניים יש כוח שאיבה אדיר, ששואבים את מה שרואים! כתוב על אליהו הנביא "אשרי מי שראה פניו בחלום, אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום" (זמירות למו"ש ועי' סדה"י), מדוע אשרי? רק ראה! ולא באמת אלא בחלום! וזהו בגלל שצורתו של אליהו הנביא ע"ה היא מנורה הטהורה בשבעה קנים טהורים, וכיון שלעיניים יש כח שאיבה, הן רואות פנים טהורות שואבות אור גדול לנשמתו! וכ"ש אם בירך אותו, אשרי מי שאמר לו שלום והחזיר לו, אם החזיר עוד יותר.

ולכן, אומר האריז"ל שכשמוציאים הספר תורה מההיכל, מביטים באותיות ספר התורה, מה יש לראות באותיות? אומר האריז"ל שכשרואה את האותיות של הספר תורה מושך אור עליון גדול לנשמתו!

מובא בסיפורי צדיקים, מעשה מזמן הקדוש רבי אלימלך זיע"א מליזענסק מעשה באשה מבוגרת שבאה לפני רבה של העיר, אותו רב היה כהן, וביקשה שיתפלל על אביה שימות! הרב הזדעזע, אמרה לו אבי בן מאה ועשרים, בריא כשור, שותה משקאות חריפים, מקיא... כולם סובלים ממנו... שאל אותה הרב, הוא אדם ירא שמים? אמרה לו בור הוא, לא יודע דת ודין. התפלא הרב ושאל את עצמו, באיזה זכות מאריך ימים? שאל הרב את האשה, באיזה שעה הוא שפוי וניתן לדבר עימו? לפנות בוקר אמרה

האשה, למחרת בבוקר, מיד כשהוא מתעורר הרב אצלו בבית, הוא החל לגלגל עמו שיחה, זכית להאריך ימים כו', שאל אותו, האם אתה שומר שבת? איזה שבת? אני לא יודע כלום. שאל אותו הרב, שמא תאמר לי איזה דבר טוב שעשית בימי חלדך, מדוע זכית לאריכות ימים זו? אולי איזה מצוה גדולה. שום דבר אמר אותו האיש, אינני יודע מה זה. אמר לו הרב, אמור לי האם ראית פעם צדיקים, האם התברכת מהם? חשב האיש ואמר לו, לא הלכתי בחיים לשום רב, שוב הוא נזכר וסיפר פעם אחת לפני שישים שנה הלכתי בדרך ראיתי חסידים רצים, חשבתי אולי יש שם אוכל טוב רצתי אחריהם גם כן, ראיתי שהם נכנסו לבית מדרש גדול נכנסתי אחריהם, וראיתי שם חסידים רבים יושבים והאדמו"ר יושב בראש השלחן, ופניו היו בוערות כאש, כנראה, הוסיף האיש הכפרי ואמר, שהיה לו לרבי הזה יין טוב יותר מלחסידי

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמות יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

דיבור מיותר

בדיוק מה שאמרתי הוא מה שנגזר עלי.

החלטתי, מיד באותו רגע, להתקשר לרב ולבקש מחילה. סיפורתי לרב כמה אני מתייסר, מה עובר עלי בעקבות אותה פליטת פה אומללה, והרב ברחמיו מחל לי.

הוא הוסיף ואמר, שלפי ההלכה היה צריך להספיד. הכף החיים כותב שבחור שנפטר ללא ילדים ר"ל מותר להספיד בראש חודש, ובפרט שיש בזה את העניין של לעורר את הציבור לתשובה. מלבד זאת, הורה לי הרב לעשות משהו לטובת הנפטר.

חלפו שתיים שלוש דקות בלבד מהשיחה עם הרב, ואני מרגיש טוב. הכל בסדר. כל ההרגשה הרעה שהיתה לי חלפה, הכל חזר לשליטה. אין כלום. כאילו כל מה שעברתי בשלושת הימים האחרונים לא היה אלא דמיון.

אני אומר לצוות הרפואי, שאני יכול ללכת הביתה. והם מצידם מבקשים שאשאר עוד כמה שעות כדי לוודא שהכל בסדר איתי, אבל אני יודע שזה רק עניין פורמלי. אני בריא ברוך השם, זכיתי במחילה וקיבלתי על עצמי לעשות דבר לעילוי נשמת הבחור, עכשיו הכל בסדר.

בשבת שלאחר מכן הבאתי קידוש גדול לבית הכנסת, לעילוי נשמת הבחור החשוב, בזמן זה דיברו על עניין החיזוק בתפילה, שכן הנפטר היה מיוחד בעניין זה.

רבותי!! היה זה בכבוד הזולת, הישמרו בכבוד תלמידי חכמים. אני זכיתי לראות מידה כנגד מידה באופן מיידי, אבל מה קורה כאשר עובר זמן בין המעשה לבין התשלום, וכבר לא יודעים לקשר? חוסו על נפשותיכם.

הרבה בבטן, הוא צריך להוציא כל מה שיש לו בבטן.

הביטוי האומלל והמזלזל הזה יצא לאוויר העולם, ואני אפילו לא חשבתי שעשיתי משהו לא טוב. בסך הכל ניסיתי להעביר את הזמן. ההספד מסתיים, אומרים קדיש, ופונים אל בית החיים, שם אני נתקף בייסורים נוראים.

הבטן כואבת לי באופן מחריר. קיבלתי קלקול קיבה חמור, ונכנסתי למצוקה קשה. לא יכולתי לעמוד במקום, רצתי הביתה כל הזמן, איבדתי נזלים.

עבר עלי לילה קשה מאוד. לא יכולתי לשהות במיטה יותר מכמה דקות. בבוקר כשאני ממוטט לגמרי, הלכתי לרופא, והוא שלח אותי מיד לבית הרפואה ושם רצו לתת לי נזולים. הרכיבו אינפוזיה, אבל אני לא יכולתי לקבל את הטיפול. כל הזמן הייתי צריך לרוץ, עובר יום ועוד יום, המצב לא משתנה. עושים לי בדיקות כדי לנסות להבין, מה קרה לי, איזה חידק תקף אותי ולא מוצאים את הסיבה.

ביום השלישי בא חבר לבקר אותי, החבר שעמד לידי בלוויה, הוא שואל אותי "כבר קרה לך פעם שהיה לך קלקול קיבה?" "לא" "אכלת דבר מקולקל?" "לא" "מתי בדיוק זה קרה לך?"

"בסוף הלוויה", אמרתי לו, נאנק, "עמדתי לידך בלוויה, זוכר?" אני מהנהן בראשי. "זוכר מה דיברנו?" אני תופס את הראש,

"כן, אני נזכר" את ההמשך הבנתי לבה. הקב"ה משלם לי מידה כנגד מידה. אני דיברתי בזלזול על תלמיד חכם, על רב בית כנסת, על מנהיג ציבור, אוי לי ואבוי לנפשי! חטאתי, עוויתי, פשעתי!!!

הקשר היה שקוף. אמרתי שהוא צריך להוציא מהבטן, ומאז אני עסוק בלהוציא מהבטן...

להלן סיפור מופלא מתוך גליון 'השגחה פרטית' ובו ניתן ללמוד עד כמה עלינו להיזהר בכל מילה היוצאת מפינו ולהלן הסיפור מפי בעל המעשה.

ליל ראש חודש שבט ה'תשע"ט, הקו הדקיק של הירח לא נראה מבעד לעננים הכבדים. רוחות נושבות בעוז, גשם עז ניתן, וקור חותך את האוויר.

אלו הימים החורפיים ביותר בשנה הזאת. לוויה רוויית כאב מתקיימת באשדוד. בחור צעיר ממשפחה חשובה, שהתייסר במשך מספר שנים בייסורים קשים ומרים ל"ע, התבקש לבית עולמו. אנשים באים ללוויה, ידידים ומכרים משתתפים בצער המשפחה.

האבל עוטף את כולם. המלווים פוסעים בדומיה, פה ושם מחליפים משפטים ומצדיקים עליהם את הדין. הוא היה בחור צעיר, בעל ייסורים, כיפר על כל העיר.

כולם בוכים. השמים בוכים יחד עם המלווים על נפש נקי וצדיק. מסע הלוויה נעצר ליד בית המדרש, והרב של בית המדרש נעמד להספיד.

הוא מדבר בשבחו של הנפטר, מדגיש נקודות יפות בחייו, מעשים טובים שעשה, ומעורר את הציבור לתשובה. הרב מאריך בהספדו והמלווים מקשיבים. הרגש כל כך עז, הכאב כל כך נורא, שהם מחפשים במה להיתלות, רוצים לשמוע, להתחזק, לחשוב את המחשבות הנכונות, ובהשתתפותם - לעודד את המשפחה החשובה שעברה מסע ייסורים משלה.

גם אני נמצא בין המלווים. כבר קשה לי לעמוד, קר לי. אני עייף וגם החבר שעומד לצדי כבר מתקשה להתרכז, והוא שואל אותי בקוצר רוח: "למה הרב מספיד עכשיו? ראש חודש היום! אין מספידים בראש חודש!"

"נכון", אני עונה לו, ומחליט ללכת בכיוון של הומור, "מה אתה רוצה מהרב? זה סיפור קשה", אני מסביר לחבר שלי כאילו אני יודע הכל, "הרב שמע שיש לוויה, והוא הכין הספד ארוך, יש לו

"החלטתי מיד באותו רגע להתקשר לרב ולבקש מחילה, סיפורתי לרב כמה אני מתייסר..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות תשעת הימים

א. משנכנס אב ממעטין בשמחה [תענית כו:] והגמרא מבארת שאם יש לאדם דין ותביעה עם גוי בבית משפט יתחמק מלדון איתו בימים אלו עד לאחר תשעה באב, וטוב להחמיר איפה שאפשר להשתמש מלדון איתו גם ביום עשירי באב, והטעם לכל זה כיוון שבימים אלו יש מזל לא טוב לעם ישראל שהם ימי פורענות, ובזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף עח' עמוד ב') כתב שעשו הרשע שולט על חודש תמוז ועל תשעה ימים של חודש אב.

ב. בימים אלו צריך למעט במשא ומתן של שמחה כגון לקנות צרכי חתונה וכדומה, ויש להימנע מלקנות תכשיטים של זהב וכסף, וכן יש להימנע מלבנות בית לנוי ולהרוחה, אולם אם מרחיב את ביתו לצורך מגורים לו ולמשפחתו מותר, וכן מותר לקנות רהיטים חדשים הנחוצים לו להשתמש בהם.

ג. אסור לתפור או לסרוג בגדים חדשים מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, אבל מותר לתקן נעל או בגד שנקרעו, וכן כפתור שנפל מן הבגד מותר לתפור ולהחזירו לבגד.

ד. אף על פי שמיום י"ז בתמוז נוהגים שלא לקנות בגדים חדשים משום שלא מברכים ברכת "שהחינו", ומיום ראש חודש אב נוהגים שלא לנעול נעלים חדשות, אולם מותר לקנות נעלים חדשות של בד או גומי לצורך תשעה באב, וטוב שינעל את הנעלים זמן מועט קודם תשעה באב כדי שבתשעה באב עצמו לא ילבש אותם חדשות.

ה. האיסור מן הדין לאכול בשר הוא דווקא בסעודת מפסקת (סעודת הצום שלפני תשעה באב), אולם רבותינו הראשונים הביאו כמה מנהגים חלוקים, יש שנהגו שלא לאכול בשר ולא לשתות יין מיום י"ז בתמוז עד תשעה באב (מנהג זה הובא בספר שיבולי הלכת ובאורחות חיים בשם רבינו אשר מלוניל), ויש שנהגו שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, ויש שנהגו שלא לאכול בשר רק בשבוע שחל בו תשעה באב. כיום המנהג הפשוט בארץ ישראל שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר עשירי באב (וראש חודש עצמו מותר באכילת בשר), ויש כמה שנהגו להקל בבשר עוף, אולם כיום פשוט המנהג שלא לאכול גם בשר עוף אולם דגים מותר לאכול בימים אלו ואין להם דין בשר.

ו. נוהגים גם להחמיר שלא לאכול תבשיל שהתבשל בו בשר או עוף (היינו שאם בישל בשר במרק וכדומה כגון לצורך חולה או קטן, והם אוכלים את הבשר, נוהגים שלא לאכול את המרק משום שהתבשל בו בשר) אולם מותר לבשל בסיר בשרי אפילו שהוא בן יומו (היינו שבישלו בו בשר באותו יום וניקו את הסיר מותר להשתמש בסיר זה באותו יום לצורך מאכל פרווה).

ז. ילדים קטנים אפילו שהגיעו לגיל חינוך, יולדת בתוך שלושים יום אחר לידתה, חולה שאין בו סכנה, מינקת שאם לא תאכל בשר ישפיע על החלב שלה ויש חשש שיפגע קצת בתינוק, כל אלו מותרים לאכול בשר בימים אלו כיוון שזה רק מנהג (אולם בקטן שהגיע לגיל שנים עשרה יום אחד טוב להחמיר שלא יאכל בשר בימים אלו).

ח. מי שברך בטעות על בשר בימים אלו ונזכר שבימים אלו אין אוכלים בשר, יטעם קצת מן הבשר כדי שברכתו לא תהיה לבטלה ואין בטעימה זו שום ביטול מנהג ושום שמחה.

ט. בסעודת מצוה כגון ברית מילה, מותר לאכול בשר, וגם כל הקרובים וכל חבריו ואוהביו רשאים גם כן לאכול בשר, אולם סעודה של ליל המילה (ברית יצחק) אין היא נחשבת לסעודת מצוה, ומילה שלא בזמנה אם דחו אותה בכוונה לאחר ראש חודש אב כדי שיוכלו לאכול בשר אין לאכול בשר בסעודה זו, אבל אם מיד שנתרפא התינוק עושים את ברית המילה, אף אחר ראש חודש אב, מותר לאכול בשר בסעודה זו.

י. מי שבירך בטעות על פרי חדש בימי בין המצרים ברכת הנהנין (כגון שבירך בורא פרי העץ), ולפני שטעם ממנו נזכר שהוא פרי חדש שצריך לברך "שהחינו", אף על פי שעתה ימי בין המצרים יברך "שהחינו" ולא יפסיד את הברכה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

מי מגדל את מי? (המשך)

כיוצא בזה אני מציע, למשל, לבחורים מבוגרים שמתלוננים על שהם מרגישים כמו פושע שנחקר מול הוריהם שלא סומכים עליהם ועוקבים אחריהם על כל צעד ושעל. הדבר הכי פשוט שעליהם לנסות הוא לפנות להוריהם בצורה יפה ובדרך ארץ, להביע את תחושתם נוכח היחס שהם מקבלים, שלדעתם מוזק להם בפיתוח העצמאות וכו'. אם ההורים קשובים לדברים, ניתן להמשיך לשלב הבא ולבקש מהם שישחררו את החבל ויתנו לילדיהם הבוגרים יותר עצמאות, למען יוכלו לבנות את עצמם ולהיות מוכנים יותר לחיים.

שיחה גלויה עם ההורים עשויה להועיל - במקרים שהם נוהגים כן מתוך דאגה כנה לילדיהם, ורק אינם מודעים לנוכח שבכך. שונים הם פני הדברים במקרים הקשים יותר - הורים שעושים זאת משום שהם חושבים רק על עצמם, ולנגד עיניהם עומד רק רצונם העיקש שהילדים יהיו מעוצבים בדיוק כפי שהם חלמו. הורים כאלו לא ירפו משליטתם, ולא יסו אהן לשמוע שבכך הם גורמים לילדיהם נזקים נפשיים. אדרבה, דיבור ישיר ופתוח מצד הילד עלול לעורר בהם זעם: "החצוף הזה קיבל 'השגות' לבוא אלי בדרישות!"... מתוך החשש שהילד מנסה לחמוק מתחת ידיהם, הם דווקא יחזקו את האחיזה. אם זה המקרה, מומלץ לעשות שאלת חכם כיצד לנהוג. הורים תלתיים

יש גם מקרים של הורה שמנצל את הילד למען עצמו ומתקשה לשחרר אותו לדרכו - ולא מתוך מחשבה וגישה אנוכית שהילד אמור לשרת אותו ולהביא לו כבוד, אלא מתוך מצוקה של ממש: הוא פשוט לא יודע להסתדר לבד וכבר פיתח תלות בילד.

סיפורו של לייבוש, אברך צעיר בשנה הראשונה לנישואיו, ימחיש לנו במה מדובר.

לייבוש הגיע אלי עם זוגתו, כשבפיהם אותו סיפור, אבל עם שתי פרשנויות שונות. הוא - מספר לי על התמסרותו למצוות כיבוד אב ואם בכל ליבו ונפשו, ומתלונן על אשתו שרואה את פעליו למען הוריו, כאילו הם על חשבון תשומת הלב המגיעה לה. לדעתו, היא כנראה מקנאה בהוריו, ולכן אינה מכירה בחשיבות מעשיו הטובים.

היא - פרשה את ההסתכלות שלה: חמיה הוא תלתי בבנו, כלומר בבעלה, והיא מרגישה שבעלה חי עם אביו יותר מאשר בביתו שלו. אביו משתף אותו בכל מה שקורה בחייו, כולל בעיות 'שלוש בית' שלו, והוא, הבן הצעיר, משתדל לגשר בין הוריו. הוא לא יכבה את הסלולרי אפילו לשעה קלה, שמא אביו יזדקק לעזרתו, דבר שאכן קורה לא מעט ואז - הוא משאיר אותה לבד ונפנה כל כולו לצרכי אביו.

מתוך סיפוריו של לייבוש עצמו התברר לי כי אביו הוא נצלן לא קטן, ולייבוש הפך להיות זרוע ימינו. בכל דבר, החל מתיקונים קטנים בבית, קניות וסידורים שונים, ואפילו בירור שעות הפתיחה של סניף הבנק או הדואר, או הזמנת טיסה לחו"ל, הוא היה משתמש בבנו.

יעצתי לו לעשות שאלת חכם בנוגע לחובתו מצד מצוות כיבוד אב ואם, והצעתי לו לשקול היטב האם נכון לעזור לאביו במחיר פגיעה אנושה בקשר עם רעייתו, דבר שיצריך אותו לעבוד שנים רבות כדי לתקן מה שקלקל. הערתי לו בין השאר, שמעניין שמכל מה שאפשר להעלות על הדעת שאדם צריך לעשות כשהוא מתחתן, התורה בחרה לציין רק דבר אחד ויחיד: "על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו".

אולם, לייבוש כלל לא חשב שנוכח לשנות את רמת הקשר עם הוריו, ולא הבין הכיצד אני תומך בדעתה של אשתו שאינה מכירה בחשיבות העזרה שהוא מעניק להם. הוא תומך וחונך להאמין שחובתו היא 'להציל' את אביו מבעיותיו. הוא אף כעס עלי על שבכלל העליתי את הרעיון שהוא ישקול אם נכון מה שהוא עושה. הוא לא חזר אלי, וכנראה גם לא פנה לרב.

איך זה השפיע על שלום ביתו? את זה אני משאיר לדמיונכם. יחסי הורים-ילדים מושתתים על מודל של 'משפיע' ו'מקבל'. על ההורה לקחת אחריות על צורכי הילד, הפזיזים והנפשיים, ולספק כל מה שהוא זקוק בכדי לגדול ולהתפתח כראוי. הילד, לעומתו, משוחרר מן העול הכבד של החיים. לילד מותר להיות חלש, נחשל, חסר ידע ומיומנות. את כל אלו הוא ילמד לפתח לאט לאט במהלך חינוכו.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

תרגילים לקניית הביטחון

כן בעניין נתינת מעשר וחומש, שהרי כתב באורחות חיים לרבנו חיים מיואלאזין זללה"ה (בכתר ראש אות קכ"ג) זה לשונו, אמר בשם רבו הגר"א ז"ל, שכל השומר מעשר מובטח בכך שלא יבוא לידי היזק כלל, והשומר חומש מובטח שיתעשר ויושרש בזה מידת הביטחון וכו' עכ"ל. ולא אמנע מלהעיר דהמשתמשים בהיתרים, הצצים כעשב הארץ, ליפטר מנתינת מעשר וחומש, מעידים על עצמם שחדלי ביטחון הם.

ועל הכול יש לאדם לעשות תרגילים קטנים בביטחון על ה', עניינים שאינם כל כך כבדים, עד שיתרגל לדברים גדולים. וקטנות הדבר נמדד בעד כמה יותר אפשרי הוא, ויותר נחוץ לו הוא, ויותר צורך גבוה הוא, ועד כמה אין לו עצה אחרת. וככל שיתרגל בדברים קטנים לאחר מכן יעלה מעלה מעלה לבטוח בדברים גדולים מאוד.

ויבטח על כל דבר קטן וגדול, וכמו שכתב רבנו יונה שם על הכתוב בכל דרכיך דעיהו, וממה שהורגל האדם להיות הקדוש ברוך הוא בעזרו, תבוא יותר עזרתו הלאה, וכמו שכתב העיקרים שם פרק מ"ז, בעניין תקוות הכבוד. ואך דיש לו להישמר מעצת היצר, דכאשר ישיג מבוקשו בביטחונו, יתערב היצר הרע, בפרט בדברים קטנים, במחשבה שלא הביטחון הועילה לו אלא איזה סיבה טבעית, וצריך להתחזק נגדו מאוד בזה.

למאמרים נוספים של דינאל אליהו גרמן
בקרר באתר ישיבת אור דוד

איזה תרגיל מועיל לקניית הביטחון?

דבר ראשון להוציא הוצאות על שבת קודש, בהתאם לדברי רז"ל ביצה ט"ו ע"ב, תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חזאה, כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד ראש השנה חוץ מהוצאות שבתות והוצאת ימים טובים והוצאת בניו לתלמוד תורה וכו', ובהישענו על אלוקיו שלא יחסר לו בהוצאות אלו המובטחים, יתרגל להישען עליו בכל דבר.

ובתנאי שיהיה גם בזה אמיתי, ומה שיש לו באמת ביטחון בדבר ה' ביד עבדיו חכמי הש"ס יפעל בעצמו מנוחת הנפש שלמה שלא יחסר לו על ידי הוצאה זו. אבל אם יפריז טפי מזה ויש לו נקיפת לב ועוגמת נפש, הרי לא נשען באמת על הקדוש ברוך הוא בזה, הגם דבשכל ובמציאות אין שום הגבלה, מכל מקום בנפשיות האדם ישנם גבולות.

ואז אין לו להוציא הוצאות יתרות עם חשבון הנ"ל, דהגם דייתכן דבכל אופן אמרו רבותינו ז"ל דבריהם, ולכן בכל אופן תתקיים ההבטחה שאם הוסיף מוסיפים לו, מכל מקום אפשר שלא יראה להדיא היכן ואיך הוסיפו לו, ולא יתחזק על ידי זה בעבודת הביטחון.

וכנ"ל בהוצאות בניו לתלמוד תורה (ונצרך עוד לדעת שבאותו האדם גופא ייתכן שבעניין אחד הוא בעל ביטחון למופת ובעניין השני אינו, ואף שיכול לעבוד על עצמו ולהפעיל הביטחון בכול, מכל מקום כל זמן שלא עשה כן אינו בעל ביטחון בעניין ההוא).

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דינאל זר שליט"א**
לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא
בקרברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דינאל זר שליט"א**
לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בקמיע של כל הזוהר הקדוש

